

Sygn. akt V GC 827/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Bartosz Łopalewski
Protokolant:	st. prot. sąd. Elżbieta Fałowska

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2017 roku w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z o.o. we W.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz strony powodowej (...) spółki z o.o. we W. kwotę 1.272,09 zł (jeden tysiąc dwieście siedemdziesiąt dwa złote dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od dnia 31 maja 2016 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od strony powodowej (...) spółki z o.o. we W. na rzecz strony pozwanej (...) S.A. w W. kwotę 2.434,00 zł (dwa tysiące czterysta trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 2.400,00 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem kosztów zastępstwa prawnego.

ZARZĄDZENIE

- (...)

- (...)

- (...).

21.09.2017 roku

Sygn. akt V GC 827/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 września 2016 roku (data nadania) strona powodowa (...) sp. z o.o. we W. domagała się zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 9.273,39 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie szczegółowo w pozwie określonymi, a także zwrotu kosztów procesu (k. 3-9).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów procesu (k. 66-68).

Zarządzeniem z dnia 8 grudnia 2016 roku wezwano pełnomocników stron do złożenia pism procesowych ograniczonych do zajęcia stanowisk procesowych co do istotnych w sprawie faktów (k. 80).

Strona powodowa uzupełniała swoje stanowisko procesowe w piśmie z dnia 21 grudnia 2016 roku (k. 86-92).

Strona pozwana uzupełniała swoje stanowisko procesowe w piśmie z dnia 30 grudnia 2016 roku (k. 97).

Na pierwszym posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę Sąd po raz kolejny żądał od pełnomocnika strony powodowej wyrażenia twierdzeń o faktach, które mogłyby stać się podstawą postępowania dowodowego (k. 111-112).

Strona powodowa pismem z dnia 24 marca 2017 roku wniosła o zmianę postanowienia dowodowego (k. 115-116).

Postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2017 roku Sąd oddalił wniosek o zmianę postanowienia dowodowego (k. 119).

W dniu 4 lipca 2017 roku biegły złożył opinię (k. 124-154).

Pismem z dnia 24 lipca 2017 roku strona powodowa zgłosiła zarzuty do opinii biegłego (k. 162-168).

Postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2017 roku Sąd dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłego (k. 173).

W dniu 15 września 2017 roku biegły złożył opinię uzupełniającą (k. 182-205).

Stan faktyczny

W dniu 27 kwietnia 2016 roku miała miejsce kolizja, w wyniku której uszkodzony zostały pojazd należący do O. Z..

(niesporne)

Wartość pojazdu przed zdarzeniem wyrządzającym szkodę wynosiła 21.400 złotych.

(niesporne)

Wartość pojazdu w stanie uszkodzonym wynosiła 9.300 złotych brutto.

Dowód: opinia biegłego (k. 132)

opinia uzupełniająca biegłego (k. 185)

Pismem z dnia 27 maja 2016 roku strona pozwana poinformowała poszkodowaną o przyznaniu odszkodowania w kwocie 10.827,91 złotych.

Dowód: pismo (k. 27)

W dniu 1 czerwca 2016 roku strona powodowa zawarła z poszkodowaną umowę przelewu wierzytelności.

Dowód: umowa przelewu (k. 22-24)

Przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę wymagałoby wymiany tylko elementu składowego szkieletu boku prawego określonego jako część zamienna o kodzie 2100 w systemie Audatex, nie zaś całego szkieletu boku prawego.

Dowód: opinia biegłego (k. 132)

Koszt naprawy przy zastosowaniu części zamiennych sygnowanych logiem producenta pojazdu, wykonywanej w autoryzowanym serwisie obsługi wynosiłby 25.171,64 złote.

Koszt naprawy przy zastosowaniu części zamiennych niekoniecznie pochodzących od producenta pojazdu w warsztacie niebędącym autoryzowanym serwisem obsługi wynosiłby 22.816,19 złotych.

Dowód: opinia uzupełniająca biegłego (k. 185)

Ocena dowodów

I.

W uzasadnieniu pozwu – mimo, iż liczyło ono niemalże 5 stron maszynopisu – nie zawarto twierdzeń odnośnie faktów istotnych dla zgłoszonego roszczenia procesowego, to jest tego, jakie elementy pojazdu zostały uszkodzone, jakie elementy wymagały naprawy a jakie wymiany.

Zarządzeniem z dnia 8 grudnia 2016 roku zobowiązano pełnomocnik strony powodowej do uzupełnienia twierdzeń o faktach (k. 80).

Mimo tego wezwania pełnomocnik strony powodowej w znacznej mierze nie sprostął obowiązkowi przytaczania twierdzeń o faktach. W piśmie z dnia 21 grudnia 2016 roku nie wyraził twierdzeń co do elementów uszkodzonych lecz odesłał Sąd do „opinii technicznej nr (...)” (k. 86). W tym miejscu pozostaje więc przypomnieć, że sąd nie jest zobowiązany ani uprawniony, by w zastępować strony procesowe w formułowaniu twierdzeń o faktach. Ciężar przytaczania twierdzeń o faktach (onus proferendi) jest podstawowym ciężarem procesowym wynikającym z art. 3 k.p.c. i 217 § 2 k.p.c. Dopiero wyrażenie przez stronę twierdzeń, daje szansę drugiej stronie na odniesienie się do nich, przez to określenie faktów, które mają charakter sporny i wymagają jakiegokolwiek postępowania dowodowego. Nie jest zaś rolą postępowania dowodowego ujawnianie tego, co strony mogłyby twierdzić, gdyby sprostały ciężarowi procesowemu przytaczania twierdzeń o faktach.

II.

Na posiedzeniu w dniu 17 marca 2017 roku pełnomocnik strony powodowej prezentował nadal brak przygotowania i zamiaru sprostania temu ciężarowi procesowemu. Mimo że sam odesłał Sąd do „opinii technicznej nr (...)” nie był w stanie – mając tę opinię przed oczyma - wymienić części uszkodzonych, wymagających wymiany lub naprawy (minuta 4:40 protokołu rozprawy z dnia 17 marca 2017 roku).

Dzięki inicjatywie pełnomocnika strony przeciwnej, który trafnie stwierdził, iż „nie ma się do czego odnieść” (12:30 protokołu rozprawy z dnia 17 marca 2017 roku) zarządzono 15 minut przerwy, by – po raz kolejny - dać szansę pełnomocnikowi strony powodowej na sprostanie ciężarowi przytaczania twierdzeń o faktach.

Po przerwie pełnomocnik strony powodowej wskazał względnie precyzyjnie (poprzez wskazanie numerów w systemie A.) zakres części do naprawy i wymiany (minuta 15:30 protokołu rozprawy z dnia 17 marca 2017 roku).

W konsekwencji doprowadziło to do ujawnienia, że rozbieżność stanowisk (a więc spór co do faktu) dotyczy jedynie elementu nazwanego szkieletem bocznym prawym. Wszystkie pozostałe elementy, o których potrzebie wymiany twierdziła ostatecznie strona powodowa, nie były pomiędzy stronami sporne (minuta 25:50 protokołu rozprawy)

III.

Wartość pojazdu przed zdarzeniem wyrządzającym szkodę okazała się niesporna. Choć w uzasadnieniu pozwu zaniechano wyrażenia twierdzeń w tym zakresie, w to w wyniku wezwania sądowego pełnomocnik strony powodowej wyartykułował stanowisko procesowe w tym zakresie określając wartość pojazdu przed zdarzeniem wyrządzającym szkodę na 21.400 złotych (k. 87). Pozwoliło to uznać tę wartość za niesporną (tak też bowiem wartość pojazdu przed szkodą określiła strona pozwana – k. 97).

IV.

W opinii zasadniczej biegły wskazał, iż przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę wymagałoby wymiany tylko elementu składowego szkieletu boku prawego określonego jako część zamienna o kodzie 2100 w systemie Audatex, nie zaś całego szkieletu boku prawego.

Wyliczył także koszt takiej naprawy, wariantowo, zgodnie z poleceniem Sądu. W każdym z tych wariantów koszt naprawy przekraczał wartość pojazdu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę.

V.

Do opinii zasadniczej zarzuty zgłosiła wyłącznie strona powodowa (k. 162-168). W wyniku tego Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej, która została złożona do akt sprawy (k. 182-205).

Strony nie otrzymały pisemnych odpisów opinii uzupełniającej przed rozprawą dlatego też na rozprawie w dniu 21 września 2017 roku Sąd przedstawił ją zwięźle ustnie (minuta 3:04 protokołu rozprawy z dnia 21 września 2017 roku).

Pełnomocnik strony powodowej nie stawiał się na rozprawę mimo prawidłowego zawiadomienia (k. 212). Po przedstawieniu opinii uzupełniającej – wobec swojej nieobecności – pełnomocnik strony powodowej nie odniósł się do niej.

Pełnomocnik strony pozwanej oświadczył wyraźnie, iż nie wnosi o odroczenie rozpoznania sprawy (minuta 5:10 protokołu rozprawy z dnia 21 września 2017 roku). Nie zgłosił także zastrzeżeń do opinii uzupełniającej.

VI.

W zarzutach do opinii biegłego strona powodowa podjęła dwie kwestie, to jest brak pomniejszenia ceny drzwi przednich prawych (błędnie nazywane brakiem „potrącenia”) oraz domagała się kalkulacji naprawy z zastosowaniem części oznaczonej kodem 2116 (wzmocnienie progu dolnego środkowego) zamiast części oznaczonej kodem 2108 (próg prawy).

Pierwszy z zarzutów bazował na twierdzeniu, iż odczyt pomiaru lakieru wynosił 343 um, co świadczy, iż część była naprawiana, co znów przekładać miałyby się na to, że konieczne jest pomniejszenie ceny o 50 procent (k. 163).

Drugi z zarzutów bazował na twierdzeniu, iż możliwe jest nieekonomiczne jest wymienianie całego progu prawego, ponieważ próg od drzwi tylnych ze słupkiem drzwi tylnych nie zostały uszkodzone (k. 165).

Z pierwszym zarzutem biegły rozprawił się w opinii uzupełniającej, wskazując, iż podczas oględzin przedstawiciel strony pozwanej nie ujawnił żadnych uszkodzeń czy też braku fachowości uprzedniej naprawy, co pozwala wnioskować, iż poprzednia naprawa były wykonana prawidłowo, a więc brak podstaw do obniżenia kosztu kolejnej naprawy w tym zakresie (k. 183).

Biegły uwzględnił w opinii uzupełniającej zarzut strony powodowej dotyczący elementu oznaczonego kodem 2116 w tym sensie, że sporządził kolejne kalkulacje przy przyjęciu, iż taki właśnie element miałby zostać wymieniony

(k.186-205). Kalkulacje to prowadziły do wniosku, iż koszt naprawy nadal przekracza wartość pojazdu przed zdarzeniem wyrządzającym szkodę.

Jedynie na marginesie powyższego należy stwierdzić, iż zarzut strony pozwanej w tym zakresie stał w sprzeczności z jej dotychczasowym stanowiskiem procesowym, twierdziła ona bowiem na pierwszej rozprawie, że wymiany wymagają części wskazane kodami na stronie 4 kalkulacji naprawy (k. 52 akt sprawy). Tam właśnie wymieniony jest element oznaczony kodem 2100 (opisany jako szkielet boku prawego). W zarzutach twierdzi natomiast, że do wymiany nie powinien być kwalifikowany nie tylko element o kodzie 2108 (będący częścią 2100) ale jeszcze mniejszy, oznaczony kodem 2116.

Opinię uzupełniającą Sąd uznał za wiarygodną w pełni.

Opinia była spójna i logiczna. Strony nie zgłosiły do niej zastrzeżeń.

Ocena prawna

I.

Powództwo było zasadne jedynie w części.

W świetle postępowania dowodowego trafne okazało się stanowisko strony pozwanej, iż zdarzenie z 27 kwietnia 2016 roku skutkowało szkodą całkowitą, to jest, że koszt naprawy przekraczałby wartość pojazdu przed szkodą.

Już z tego względu żądanie pozwu, bazujące na twierdzeniu, iż poszkodowanej należne było odszkodowanie liczone jako kosztorysowy koszt naprawy, nie było trafne.

II.

Skoro wartość pojazdu przed szkodą wynosiła 21.400 a wartość pozostałości wynosiła 9.300 złotych, to należne poszkodowanej odszkodowanie wynosiło 12.100 złotych. Strona pozwana wypłaciła kwotę 10.827,91 złotych. Różnica wynosiła 1.272,09 złotych.

III.

Wobec powyższego, Sąd na zasadzie art. 805 k.c. w zw. z art. 361 k.c., uwzględnił powództwo w części, zasądzając na rzecz strony powodowej kwotę brakującego odszkodowania. Wobec nietrafności twierdzeń pozwu o szkodzie częściowej (niecałkowitej) Sąd uznał, że roszczenie pozwu motywowane kosztem prywatnej ekspertyzy było niezasadne. Jak wykazała opinia zasadnicza biegłego sądowego prywatna ekspertyza była nierzetelna. Z tego względu wydatek na nią poczyniony nie mógł być rekompensowany.

W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił.

IV.

Orzekając o kosztach procesu Sąd miał na względzie, że roszczenie pozwu zostało uwzględnione jedynie w nieznaczącej części. Stronę pozwaną należy więc uznać za wygrywającą sprawę w większości. Co więcej, strona powodowa prowadziła proces w sposób daleki od rzetelności. Twierdzenia o istotnych w sprawie faktach sformułowała dopiero po dwukrotnym wezwaniu (pisemnym i na rozprawie). Naraziła tym samym stronę pozwaną na niemożność zajęcia jednoznacznego stanowiska procesowego w pierwszym piśmie procesowym. Twierdzenia strony powodowej powstawały – z niemalym trudem – dopiero podczas pierwszego posiedzenia wyznaczonego na rozprawę i tylko dzięki niezwłocznej merytorycznej odpowiedzi pełnomocnika strony przeciwnej możliwe było przystąpienie do postępowania dowodowego bez konieczności odroczenia sprawy.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd zasądził na rzecz strony pozwanej zwrot całości kosztów procesu, a to na zasadzie art. 98 k.p.c.